

helt bevæget Stemme. »Jeg har søgt Dem alle-  
vegne . . . paa Gaden, i Teatrene . . . ja, vil De  
tro mig, jeg var i Søndags endog i Frederiksberg  
Kirke i Haab om at se Dem dér.«

Hun løftede sine store brune Øjne op imod  
ham og trykkede varmt hans venstre Haand.

Men nu klappede den opførende Herre af; Per  
maatte standse og føre hende paa Plads. Endnu  
en Gang i Løbet af den samme Dans inklinerede  
han for hende; men da bad hun ham at være mere  
forsigtig. Det var vistnok rigtigst, sagde hun, at  
de foreløbigt ikke dansede oftere sammen; det  
kunde vække Opmærksomhed, og de var vist  
allerede tilstrækkeligt mistænkte. Efter Bordet  
fandt de nok en Lejlighed til at træffes og tale  
mere uforstyrret. Hun skulde se at give ham et  
Tegn.

Per takkede hende lidenskabeligt med Blik og  
Haandtryk og førte hende derpaa med megen  
Anstand atter tilbage til hendes Kavaller. Skønt  
han ikke kunde faa Øje paa Neergaard, følte han  
sig nemlig overbevist om, at denne fra et eller  
andet Sted i Salen i dette Øjeblik iagttog dem,  
— hvad han i Virkeligheden ogsaa hele Tiden  
havde gjort.

Imidlertid slæbte Ballet sig trevent frem gennem  
de første Danse, tilsyneladende uden synderlig  
Fornøjelse for andre end Husets Tjenestefolk, der  
nu og da fik Lov at kigge ind bag en Dør. Først